

Povzetek

**Letno poročilo
urada EASO
o položaju
na področju azila
v EU za leto 2018**

24. junij 2019

Printed by Bietlot in Belgium

Rokopis dokončan junija 2019.

Niti EASO niti osebe, ki delujejo v njegovem imenu, niso odgovorne za uporabo podatkov iz te publikacije.

Luxembourg: Urad za publikacije Evropske unije, 2019

Print ISBN 978-92-9476-906-0 doi:10.2847/92412 BZ-02-19-250-SL-C
PDF ISBN 978-92-9476-674-8 doi:10.2847/79366 BZ-02-19-250-SL-N

Naslovnica: © European Asylum Support Office, Austin Tufigno

© European Asylum Support Office, 2019

Reprodukcija je dovoljena z navedbo vira.

Za vsako uporabo ali reprodukcijo fotografij ali drugega gradiva, ki ni zaščiteno z avtorskimi pravicami urada EASO, je treba pridobiti dovoljenje neposredno od imetnikov pravic.

Povzetek

**Letno poročilo
urada EASO
o položaju
na področju azila
v EU za leto 2018**

24. junij 2019

Poglavja povzetka

Povzetek.....	3
Dogodki na ravni EU.....	4
Mednarodna zaščita v državah EU+	8
Pomembni dogodki na nacionalni ravni.....	15
Delovanje skupnega evropskega azilnega sistema.....	16

Povzetek

Uvod

Letno poročilo urada EASO o položaju na področju azila v Evropski uniji v letu 2018 vsebuje celovit pregled dogodkov na področju mednarodne zaščite na evropski ravni in ravni nacionalnih azilnih sistemov. V njem so na podlagi številnih virov predstavljeni glavni statistični podatki in analizirane spremembe v državah članicah EU+ z vidika njihove zakonodaje, politik, praks in nacionalne sodne prakse. Čeprav se poročilo osredotoča na ključna področja skupnega evropskega azilnega sistema, se pogosto sklicuje na širši okvir migracij in temeljnih pravic.

Dogodki na ravni EU

Leta 2018 je bil na področju mednarodne zaščite v Evropski uniji dosežen znaten napredek.

Nadaljevala so se medinstitucionalna pogajanja o predlogih reforme azilnega sistema. Decembra 2017 si je Evropski svet zastavil cilj, da bo do junija 2018 sprejel stališče o splošni reformi. Značen napredek je bil dosežen pri petih od sedmih predlogov: **glede Agencije EU za azil, uredbe Eurodac, uredbe o vzpostavitvi okvira EU, uredbe o zahtevanih pogojih in direktive o pogojih za sprejem**, za katere sta sozakonodajalca do junija 2018 dosegla široko politično soglasje. Še vedno pa so obstajala razhajanja pri vrsti spornih vprašanj in večina držav članic je kljub koristim, ki bi izhajale iz ločenega sprejetja posameznih predlogov, izrazila zadržke glede sprejetja enega ali več predlogov reforme azilnega sistema, preden bi bili vsi pripravljene za sprejetje. Od takrat Svet kljub določenemu napredku na tehnični ravni ni mogel sprejeti stališča o **dublinski uredbi in uredbi o azilnem postopku**, zato reforma azilnega sistema še ni dokončana. Leta 2018 je Evropski parlament sprejel stališče o uredbi o azilnem postopku, kar pomeni, da je sprejel stališča o vseh dokumentih skupnega evropskega azilnega sistema. Med pogajanja o predlogih reforme azilnega sistema so kot temeljna gradnika za delovanje in nadaljnje prilagajanje skupnega evropskega azilnega sistema izpostavili večjo solidarnost med državami in občutek za skupno odgovornost.

Evropska komisija je v skladu s svojo nalogo zagotavljanja pravilne uporabe zakonodaje EU v okviru postopkov za

ugotavljanje kršitev sprejela ukrepe zoper Bolgarijo, Madžarsko, Poljsko in Slovenijo.

Sodišče Evropske unije je izdalo 16 sodb s predlogi za sprejetje predhodne odločbe z razlago dublinske uredbe, direktive o azilnih postopkih in direktive o pogojih za azil. Odločba o direktivi o pogojih za sprejem ni bila izdana, še vedno pa potekata dva s tem povezana primera.

Večja solidarnost med državami in občutek za skupno odgovornost sta bila opredeljena kot temeljna gradnika za delovanje in prilagajanje skupnega evropskega azilnega sistema.

Ključne ugotovitve

Sodišče je analiziralo vprašanja glede tehničnih vidikov izvajanja zahtev za sprejem in ponovni sprejem v skladu z uredbo Dublin III, kot so zadevni roki na različnih stopnjah dublinskega postopka, dokazi, ki jih predložijo prosilci v podporo trditvam glede svojih verskih prepričanj in tveganja za preganjanje zaradi verskih razlogov, pomen individualnega ocenjevanja prošenj za azil, ki ga je treba izvesti ob upoštevanju osebnih okoliščin prosilca, ocenjevanje dejstev in okoliščin v zvezi s prosilčevo zatrjevano spolno

usmerjenostjo, primernost prisilcev, ki so bili žrtve mučenja, za subsidiarno zaščito, če bi bili ti v primeru vrnitve v izvirno državo morda namerno prikrajšani za ustrezno psihološko pomoč, tudi če tveganje za ponovno mučenje ne obstaja več, obravnava prošenj, ki so jih vložile osebe, registrirane pri Agenciji Združenih narodov za pomoč in zaposlovanje palestinskih beguncev (UNRWA), razlogi za izključenost v okviru subsidiarne zaščite, socialnovarstveni prejemki za begunce z začasnim dovoljenjem za prebivanje, uporaba pojmov varne države; podrobnejša opredelitev pritožbenih postopkov na drugi stopnji ter združitve mladoletnikov brez spremstva, ki postanejo polnoletni po vložitvi prošnje, z družino.

V letu 2018 se je nadaljevalo tudi izvajanje evropske agende o migracijah; to je povzeto v sporočilu Komisije o izvajanju evropske agende o migracijah. Pomembni dogodki v letu 2018 odražajo usklajena prizadevanja za prehod z *ad hoc* odzivov na trajnostne, v prihodnost usmerjene rešitve na področju azila. Čeprav se razvijajo tudi dolgoročni strukturni ukrepi, je Komisija opredelila vrsto takojšnjih ukrepov, s katerimi je treba obravnavati pereča vprašanja na zahodni, osrednji in vzhodni sredozemski poti, kar med drugim vključuje zagotavljanje pomoči Maroku, izboljševanje pogojev za migrante v Libiji s poudarkom na najranljivejših osebah in nadaljnjo optimizacijo operativnega poteka dela na grških otokih.

V **Grčiji** se pristop žariščnih točk izvaja hkrati z izjavo EU in Turčije, ki med svojimi cilji vključuje preprečevanje ustvarjanja novih pomorskih in kopenskih poti za nelegalne migracije iz Turčije v EU. Zaradi nenehnega migracijskega pritiska in majhnega števila vrnjenih migrantov je bil pri stabilizaciji razmer na grških otokih pristop žariščnih točk ključen. Z ukrepi so si prizadevali za izboljševanje življenjskih

razmer na žariščnih točkah s poudarkom na skrbi za potrebe ranljivih skupin. Ta prizadevanja sta dopolnjevala povečanje sprejemne zmogljivosti na celini in nova zakonodaja o nacionalnem skrbniškem sistemu za mladoletne. Zaradi prostorske stiske na otokih je tako prišlo do večjega pritiska na infrastrukturo, zdravstvene storitve in ravnanje z odpadki, hkrati pa so se povečale napetosti med migranti in delom lokalnega prebivalstva. Marca 2019, tj. tri leta po izjavi EU in Turčije, je Komisija objavila poročilo z informacijami o skupnih rezultatih triletnega izvajanja.

V Grčiji ...

so bili ukrepi usmerjeni v izboljševanje življenjskih razmer na žariščnih točkah s poudarkom na skrbi za potrebe ranljivih skupin.

Nezakonitih prihodov iz Turčije na grške otoke je presenetljivo še vedno za 97 % manj kot v obdobju pred začetkom veljavnosti izjave, število smrtnih žrtev na morju pa se je občutno zmanjšalo. Hkrati je v letu 2018 prišlo do bistvenega povečanja števila nezakonitih prehodov iz Turčije v Grčijo prek kopenske meje, pri čemer je bila približno polovica posameznikov, ki so prečkali mejo, turških državljanov. To kaže, da je treba povečati podporo na meji. Marca 2019 je bilo v države članice EU+ preseljenih 20 292 sirskih beguncev, v podporo zakonitemu sprejemu Sircev iz Turčije pa je bilo skupaj namenjenih 192 milijonov EUR sredstev iz Sklada za azil, migracije in vključevanje (AMIF). Poleg tega je bilo med letoma 2016 in 2019 v okviru instrumenta za begunce v Turčiji

dodeljenih skupaj 6 milijard EUR, pri čemer je polovica sredstev izvirala iz posameznih nacionalnih prispevkov držav članic EU+. Pri vračanju migrantov v Turčijo z grških otokov je treba okrepitei prizadevanja.

V Italiji ...

so agencije EU še naprej zagotavljale podporo izvajanju pristopa žariščnih točk, pri čemer so število osebja prilagodile trenutnim potrebam.

V Italiji so agencije EU še naprej zagotavljale podporo izvajanju pristopa žariščnih točk, pri čemer so število osebja prilagodile trenutnim potrebam. Leta 2018 je prispevek EU k izvajanju pristopa žariščnih točk v Italiji med drugimi dejavnostmi vključeval izvajanje sekundarne varnostne kontrole, zagotavljanje zdravstvene pomoči in medkulturno posredovanje. Poleg tega je EU prispevala finančno pomoč in napotitev strokovnjakov v podporo dodatnemu preverjanju, registraciji, identifikaciji in zagotavljanju informacij migrantom.

V letu 2018 je izkrcavanje migrantov in beguncev, rešenih v Sredozemskem morju, sprožilo razprave o solidarnosti, delitvi odgovornosti in razvoju bolj sistematičnega in usklajenega pristopa EU k izkrcavanju, prvem sprejemu, registraciji in preselitvi. V ta namen je bila

predstavljena zamisel o vzpostavitvi začasnih ureditev, ki bi se lahko uporabljale kot premostitvena rešitev do začetka veljavnosti nove dublinske uredbe. Ta zamisel temelji na izkušnjah z *ad hoc* rešitvami za izkrcavanje, ki so se izvajale poleti 2018. Tečasne ureditve bi lahko pripravili v preglednem in postopnem delovnem načrtu, ki bi temeljil na medsebojnem razumevanju skupnih interesov, kar bi zagotovilo nudenje operativne in učinkovite pomoči Komisije, agencij EU in drugih držav članic zadevni državi članici.

Ključna mehanizma, ki ljudem, ki potrebujejo mednarodno zaščito, nudita varno in zakonito pot do držav članic EU+, hkrati pa razbremenujeta države, ki gostijo večje število beguncev, sta preselitev in humanitarni sprejem.

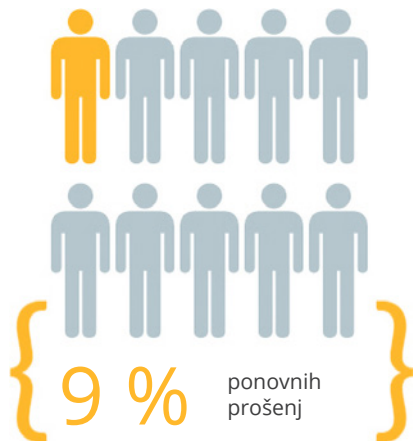
Med letoma 2015 in 2017 je bilo z izvajanjem različnih programov EU za preseljevanje v Evropi preseljenih skupno 27 800 oseb, v skladu z novim programom EU za preseljevanje pa je 20 držav članic EU do konca oktobra 2019 obljubilo več kot 50 000 mest za preselitev, s čimer je ta pobuda postala največje dosedanje prizadevanje EU na področju preseljevanja. Od marca 2019 je bilo opravljenih več kot 24 000 od teh preselitev. V povezavi s programom EU za preseljevanje imajo pri zagotavljanju zakonite in varne poti za posameznike, ki potrebujejo zaščito, pomembno vlogo tudi nacionalni programi za preseljevanje. Ne nazadnje k temu cilju pomembno prispevajo tudi programi za humanitarni sprejem, vključno z zasebnimi sponzorskimi pobudami, ki se izvajajo v številnih državah članicah EU+.

Z začasnimi ureditvami za izkrcavanje, pripravljenimi v preglednem in postopnem delovnem načrtu, ki bi temeljil na medsebojnem razumevanju skupnih interesov, bi lahko zagotovili nudenje operativne in učinkovite pomoči Komisije, agencij EU in drugih držav članic obremenjeni državi članici.

Ključne ugotovitve

Kar zadeva zunanje vidike migracijske politike EU, je ta v letu 2018 še naprej sodelovala z zunanjimi partnerji in pri tem dejavno obravnavala vprašanja migracije, in sicer s celovitim pristopom, ki je temeljil na večstranskem sodelovanju. Najvidnejši dosežki na tem področju v letu 2018 so: dodeljevanje dodatnih sredstev za izvajanje programov v okviru nujnega skrbniškega sklada EU za Afriko in sklada za zunanje naložbe, boj proti tihotapskim mrežam z operativnimi ukrepi, namenjenimi izboljševanju sodelovanja na področju kazenskega pregona, spodbujanje urejenega vračanja in ponovnega sprejema v dialogu s partnerskimi državami ter zagotavljanje pomoči pri ponovnem vključevanju, spodbujanje upravljanja meja s podpisom sporazumov o skupnih operacijah na obeh straneh skupnih meja, usposabljanjih in izmenjavi znanja ter zagotavljanje pomoči, namenjene zaščiti beguncev in migrantov v tujini. Prihodnji koraki v zvezi z zunanjo razsežnostjo migracijske politike EU vključujejo sklenitev sporazumov o statusu z državami Zahodnega Balkana, pripravo novih sporazumov o ponovnem sprejemu s tretjimi državami in širjenje operativnega partnerstva s tretjimi državami na področju skupnih preiskav, krepitev zmogljivosti in izmenjave uradnikov za zvezo.

Mednarodna zaščita v državah EU+

664 480 prošenj za mednarodno zaščito v državah EU+ pomeni upad njihovega števila že tretje leto zapored, tokrat za 10 %. Število prošenj v letu 2018 je sicer ostalo izrazito stabilno, vendar pa sorazmerna stabilnost na ravni EU+ prikriva precejšnje razlike med državami članicami in med državljanstvi posameznikov.

Kar zadeva statistična gibanja, je bilo leta 2018 v državah članicah EU+ 664 480 prošenj za mednarodno zaščito, kar pomeni upad njihovega števila že tretje leto zapored, tokrat za 10 %. Približno 9 % vseh prošenj so vložili ponovni prosilci. Število vloženih prošenj v EU+ je bilo podobno kot leta 2014, ko je bilo vloženih 662 165 prošenj. Opozoriti je treba, da je število prošenj v letu 2018 sicer ostalo izrazito stabilno, vendar pa sorazmerna stabilnost na ravni EU+ prikriva

precejšnje razlike med državami članicami in med državljanstvi posameznih prosilcev. Migracijski pritisk na zunanje meje EU se je zmanjšal že tretje leto zapored. Na zahodni sredozemski poti se je število odkritih oseb povečalo (skoraj dvakratno) in je bilo enako številu odkritih oseb na vzhodni sredozemski poti (na vsaki po približno 57 000 oseb).

Glavne izvorne države prosilcev v EU+ so bile Sirija (od leta 2013) (13 %), Afganistan in Irak (oba po 7 %), od koder je v letu 2018 skupaj prišla več kot četrtina (27 %) vseh prosilcev.

Med 10 izvornimi državami, iz katerih je prihajalo največ prosilcev, so bili Pakistan, Nigerija, Iran, Turčija (vsaka po 4 %), Venezuela, Albanija in Gruzija (vsaka po 3 %).

Urad visokega komisarja Združenih narodov za begunce (UNHCR) je navedel, da je bilo v sosednjih državah Sirije, tj. Iraku, Jordaniji, Libanonu, Turčiji in Egiptu, in v drugih severnoafriških državah do konca leta 2018 registriranih približno 5,7 milijona sirskih beguncev.

Leta 2018 je bilo podobno kot v predhodnih letih nekoliko več kot dve tretjini vseh prosilcev moških in tretjina žensk. Skoraj polovica prosilcev je bila starih od 18 do 35 let, skoraj tretjina pa je bila mladoletnih.

Leta 2018 je za mednarodno zaščito v EU+ zaprosilo približno 20 325 mladoletnikov brez spremstva, kar pomeni velik, tj. 37-odstotni upad v primerjavi

z letom 2017. Delež mladoletnikov brez spremstva glede na skupno število prosilcev je bil 3 %, kar je podobno kot leta 2017. Skoraj tri četrtine vseh prošenj je bilo vloženih v samo petih državah članicah EU+: v Nemčiji, Italiji, Združenem kraljestvu, Grčiji in na Nizozemskem.

Kar zadeva države sprejemnice, je bilo leta 2018 največ prošenj za azil vloženih v Nemčiji, Franciji, Grčiji, Italiji in Španiji. Teh pet držav skupaj predstavlja skoraj tri četrtine vseh prošenj, vloženih v državah članicah EU+. Že sedmo leto zapored je največ prošenj prejela Nemčija (184 180), kljub 17-odstotnemu zmanjšanju v primerjavi z letom 2017.

Število prošenj v Franciji se je povečalo že četrto leto zapored; leta 2018 jih je bilo 120 425, kar je največje zabeleženo število v Franciji do zdaj. Grčija je leta 2018 postala država s tretjim največjim številom prošenj, vloženih v državah članicah EU+. Število prošenj se povečuje že pet let zapored in je naraslo na 66 965. Do precejšnje spremembe je prišlo v Italiji, kjer se je število prošenj zmanjšalo za 53 %. Španija je ostala na petem mestu, vendar se je število prošenj s 36 605 v letu 2017 povečalo na 54 050 v letu 2018.

Kaže se torej pomemben mešani trend, omenjen na začetku tega poglavja: skupno zmanjšanje števila prošenj v državah članicah EU+ za 11 % v letu 2018 v primerjavi z letom 2017 se kaže le v nekaj več kot polovici vseh držav EU+, v drugi polovici držav pa se je število prošenj

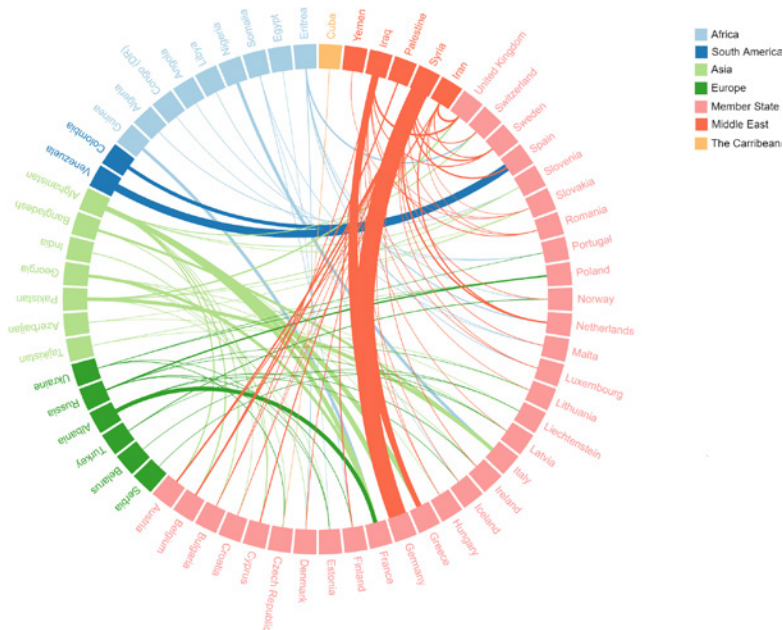
povečalo, ponekod celo izrazito. Glavnih pet držav sprejemnic glede na število prebivalcev so **Ciper, Grčija, Malta, Lihtenštajn in Luksemburg**.

Glavni azilni tokovi oziroma pari državljanstev v državah sprejemnicah kažejo nekoliko natančnejšo sliko kot ločena obravnava izvornih držav in držav sprejemnic.

Leta 2018 je bilo deset glavnih prihodov usmerjenih v Nemčijo, Francijo, Grčijo in Španijo. Na sprejemnem koncu glavnih desetih tokov ni bilo Italije, čeprav je bila skupno na četrtem mestu med državami sprejemnicami. To je verjetno posledica zmanjšanja števila prosilcev iz določenih držav v Italiji in tudi raznolikosti prošenj.

Deset glavnih tokov je vključevalo državljane sedmih držav, pri čemer je bilo vseh sedem držav med glavnimi desetimi izvornimi državami v letu 2018: kljub skupnemu zmanjšanju števila prošenj je Nemčija prejela kar šest od desetih največjih prihodov oseb z določenim državljanstvom, tj. Sircev, Iračanov, Afganistancev, Irancev, Nigerijcev in Turkov. Grčija je sprejela dva glavna tokova (prihoda Sircev in Afganistancev v Grčijo). Španija in Francija sta vsaka sprejeli samo po enega od glavnih tokov: prihod Venezuelcev v Španijo (drugi največji posamezni prihod v državo članico EU+ leta 2018) in prihod Afganistancev v Francijo. Pakistan, Albanija in Gruzija so bili v celotni EU+ med glavnimi desetimi izvornimi državami.

Največje število prošenj za mednarodno zaščito v letu 2018 po državah članicah EU+ in izvornem državljanstvu

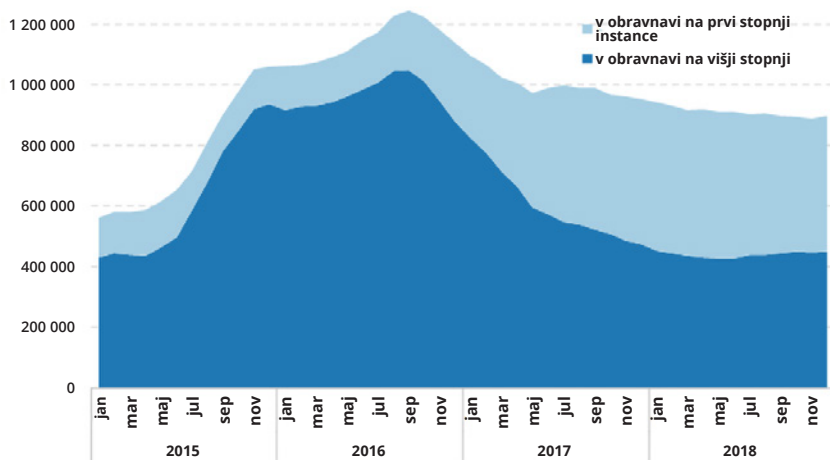
Vir: Eurostat.

Skupaj je bilo leta 2018 v vseh državah članicah EU+ umaknjenih 57 390 prošelj, tj. približno pol manj kot v letu 2017. Razmerje med umaknjenimi prošnjami in skupnim številom prošenj, vloženih v EU+, je bilo za 9 % manjše kot prejšnje leto. Po podatkih urada EASO so bile podobno kot v prejšnjih letih približno štiri petine umaknjenih prošenj v EU+ implicitne.

Kar zadeva nerešene zadeve, je konec leta 2018 v državah članicah EU+ na končno odločitev čakalo približno 896 560 prošelj, kar je za 6 % manj kot leta 2017.

Število nerešenih zadev ob koncu leta 2018 je bilo precej večje kot ob koncu leta 2014, vendar je bil že drugo leto zapored zaznan upad. Opozoriti je treba, da je bilo število nerešenih zadev na prvi stopnji skoraj enako številu nerešenih zadev na drugi stopnji in višjih stopnjah, tj. na vsaki po približno 448 000 nerešenih zadev. Zato se je ob koncu leta 2018 zdelo, da je pritisk na nacionalne azilne sisteme enakomerno porazdeljen med organi za azil in pravosodni organi.

Nerešene zadeve na prvi (temno modro) in zadnji (svetlo modro) stopnji, 2015–2018

Vir: Eurostat in podatki iz sistema EPS urada EASO.

Med osebami, ki so čakale na končno odločitev, je bilo, tako kot leta 2017, največ državljanov naslednjih petih držav: **Afganistana, Sirije, Iraka, Nigerije in Pakistana**. Število nerešenih zadev se je pri vseh navedenih narodnostih sicer zmanjšalo, vendar so še vedno predstavljale več kot polovico vseh nerešenih zadev v državah članicah EU+. Ob koncu leta 2018 je bila **Nemčija** še vedno država z največjim številom nerešenih zadev na vseh stopnjah, kljub rahlemu zmanjšanju v primerjavi s prejšnjim letom. Med državami članicami EU+ z največjim številom nerešenih zadev je na drugem mestu ostala **Italija**, vendar se je to število v primerjavi s koncem leta 2017 zmanjšalo za skoraj tretjino.

V **Španiji** je prišlo do največjega absolutnega povečanja števila nerešenih zadev, ki jih je bilo ob koncu leta 2018 dvakrat več, tj. skoraj 79 000. Do precejšnjega absolutnega povečanja je prišlo tudi v Grčiji, kjer je bilo nerešenih zadev več

kot 76 000. O večjem številu nerešenih zadev kot prejšnje leto so poročali tudi iz Francije, in sicer jih je bilo skoraj 53 000. Hkrati se je v približno polovici držav članic EU+ število nerešenih zadev zmanjšalo. V šestih državah se je število zadev zmanjšalo za več kot tisoč, v štirih od njih (v Nemčiji, Italiji, Avstriji in na Švedskem) pa celo za več kot 10 000.

Na splošno je opaziti, da so spremembe na področju nerešenih zadev večinoma povezane z novimi prošnjami za azil. Države z največjim zmanjšanjem števila nerešenih zadev so bile tudi tiste, v katerih se je v letu 2018 najbolj zmanjšalo tudi število prošenj za azil. Velja tudi nasprotno: v državah z največjim povečanjem števila nerešenih zadev se je najbolj povečalo tudi število prošenj za azil.

Države članice EU+ so leta 2018 izdale 601 525 prvostopenjskih odločb, kar je veliko, tj. 39-odstotno povečanje v primerjavi z letom 2017. Leta 2018 je bilo

torej v EU+ skupaj vloženih več prošenj, kot je bilo izdanih odločb. Večina odločb (367 310 oziroma 61 %) je bila negativnih, torej ni bila dodeljena nikakršna zaščita. Približno 234 220 odločb je bilo pozitivnih. Med njimi je bilo največ odločb o dodelitvi statusa begunca (129 685 oziroma 55 % vseh pozitivnih odločb), manjši delež pa so predstavljale odločbe o dodelitvi subsidiarne zaščite (63 100 oziroma 27 %) ali humanitarne zaščite (41 430 oziroma 18 %). Čeprav je bilo v primerjavi s prejšnjim letom skupaj izdanih manj pozitivnih odločb, je bil med njimi večji delež odločb o dodelitvi statusa begunca. Kar zadeva število prvostopenjskih odločb, izdanih v posameznih državah, je bilo največ odločb izdanih v **Nemčiji** (30 % vseh odločb), **Franciji** (19 %) in **Italiji** (16 %). Skupaj so te tri države izdale približno dve tretjini vseh odločb, izdanih v državah članicah EU+.

V letu 2018 je bila skupna stopnja priznanja statusa azila v državah EU+ v prvostopenjskih odločbah 39 %, kar je 7 odstotnih točk manj kot prejšnje leto. To zmanjšanje je bilo večinoma posledica nižjih stopenj priznanja statusa azila za več izvornih državljanstev, zlasti tistih z velikim številom izdanih odločb. Nižja stopnja priznanja statusa azila v primerjavi s prejšnjim letom je bila zabeležena pri prosilcih iz Somalije, Irana, Iraka, Eritreje in Sirije. Po drugi strani pa so pri prosilcih iz Venezuele, Kitajske, Salvadorja in Turčije poročali o višji stopnji priznanja statusa azila.

Najvišje stopnje priznanja statusa azila v EU+ so bile pri prosilcih iz Jemna (89 %), Sirije (88 %) in Eritreje (85 %), najnižje pa pri prosilcih iz Moldavije (1 %), Severne Makedonije (2 %) in Gruzije (5 %).

Stopnje priznanja statusa azila se med posameznimi državami članicami EU+ razlikujejo od razmeroma nizkih do zelo

visokih, zlasti za prosilce iz Afganistana, Irana, Iraka in Turčije. Razlike med stopnjami priznanja statusa azila so bile manj izrazite pri prosilcih iz Albanije, Bangladeša in Nigerije ter Eritrejcih in Sircih.

Z vidika posameznega državljanstva lahko odstopanja v stopnjah priznanja statusa azila med državami članicami EU+ deloma kažejo na neusklajenost pri postopkih odločanja (zaradi drugačne presoje pravnih pojmov ali nacionalne sodne prakse). Kaže pa lahko tudi na to, da lahko tudi med prosilci iz iste države nekatere države članice EU+ prejmejo posameznike z zelo različnimi razlogi za zaščito, kot so na primer določene etnične manjšine, ljudje iz določenih območij v državi ali prosilci, ki so otroci brez spremstva.

Kar zadeva obravnavo prošelj za mednarodno zaščito na prvi stopnji, lahko države članice uporabijo posebne postopke, kot so pospešeni postopek, postopek na obmejnem območju ali prednostni postopek, pri čemer še vedno spoštujejo osnovna načela in jamstva, predvidena v evropski zakonodaji na področju azila. Čeprav v večini prvostopenjskih odločb, izdanih v državah članicah EU+ po pospešenem postopku ali postopku na obmejnem območju, privede do zavrnitve prošnje v izrazito večjem deležu kot pri odločbah, izdanih po običajnih postopkih, obstajajo primeri, ko se mednarodna zaščita dodeli po posebnih postopkih. Glede na izmenjane podatke v okviru sistema za zgodnje opozarjanje in pripravljenost urada EASO je bila stopnja priznanja statusa azila pri prvostopenjskih odločbah, izdanih po pospešenem postopku, 11 %, pri odločbah, pri katerih se je uporabil obmejni postopek, pa 12 %.

Kar zadeva odločbe, izdane v pritožbenem ali revizijskem postopku, so države članice EU+ leta 2018 izdale 314 915 odločb na drugi ali višji stopnji, kar je za 9 % več kot v letu 2017. Poleg tega je bil leta 2018 večji delež končnih odločb o dodelitvi določene vrste zaščite: stopnja priznanja statusa azila pri odločbah, izdanih na končni stopnji, je bila 37 %, kar pomeni zvišanje v primerjavi letom 2017, ko je bila ta stopnja 33 %. Tri četrtine vseh končnih odločb v letu 2018 so bile

izdane v treh državah EU+: Nemčiji, Franciji in Italiji. Glavna sprememba je bila izrazito povečanje števila končnih odločb, izdanih prosilcem iz zahodnoafriških držav, tj. Gambije, Slonokoščene obale, Nigerije in Senegala.

V zvezi z delovanjem dublinskega sistema v letu 2018 je na podlagi podatkov urada EASO mogoče poročati o številnih dogodkih, ki kažejo na 5-odstotno skupno zmanjšanje števila odločb o zahtevkih v skladu z dublinskimi pravili. Poleg tega si je leta 2018 osemindvajset držav članic EU+ redno izmenjevalo podatke o odločbah, ki so jih prejele v zvezi s poslanimi zahtevki v skladu z dublinskimi pravili. Združeno kraljestvo je posredovalo podatke za obdobje od avgusta do decembra 2018. Osemindvajset držav članic EU+ je o svojih poslanih zahtevkih v skladu z dublinskimi pravili prejelo 138 445 odločb. Če upoštevamo še delne podatke Združenega kraljestva, se to število poveča na 139 984. Leta 2018 je bilo razmerje med prejetimi zahtevki v skladu z dublinskimi pravili in prošnjami za azil 23 %, kar je rahlo povečanje v primerjavi z letom 2017. To lahko pomeni, da je prišlo do sekundarnega gibanja večjega števila prosilcev za mednarodno zaščito v državah članicah EU+. **Nemčija** in **Francija** sta prejeli največ odločb o zahtevkih v skladu z dublinskimi pravili, in sicer 37 % oziroma 29 %. Druge države, ki so leta 2018 prejele veliko število odzivov, so bile **Nizozemska**, **Belgija**, **Avstrija**, **Italija**, **Švica** in **Grčija**. Najpomembnejše spremembe v primerjavi z letom 2017 so vključevale precejšnje povečanje števila odločb o zahtevkih v skladu z dublinskimi pravili, ki sta jih izdali **Grčija** in **Španija**. Hkrati je prišlo do zmanjšanja števila zadev, v katerih je bila proti Grčiji uporabljena diskrecijska klavzula. To zmanjšanje pa je bilo zelo majhno v primerjavi s povečanjem števila grških odločb.

V letu 2018 je bila splošna stopnja sprejema pri zahtevkih v skladu z dublinskimi pravili 67 %, kar je 8 odstotnih točk manj kot v letu 2017, še vedno pa so med posameznimi državami obstajale razlike v stopnji sprejema. Večina zahtevkov na podlagi dublinskih pravil v letu 2018 se je nanašala na državljane Afganistana (9 % vseh), Nigerije (8 %), Iraka (6 %) in Sirije (6 %). Poleg tega je bil leta 2018 člen 17(1) dublinske uredbe, znan kot diskrecijska določba ali določba o suverenosti, uporabljen več kot 12 300-krat; v skoraj dveh tretjinah vseh primerov je diskrecijsko določbo uporabila Nemčija.

V dveh petinah primerov, v katerih je bil uporabljen člen 17(1), je bila kot partnerska država, v katero se lahko pošlje zahtevek, določena Italija, v 22 % Grčija in v 9 % Madžarska. Leta 2018 so države poročevalke opravile več kot 28 000 predaj. Z upoštevanjem 26 držav članic EU+, ki so v letih 2017 in 2018 redno poročale, se je skupno število opravljenih predaj povečalo za približno 5 %. Leta 2018 je približno tretjino predaj opravila **Nemčija**, precej predaj pa sta opravili tudi **Grčija** in

Francija. Več kot polovica predanih oseb je odšla v **Nemčijo** in **Italijo**. Med drugimi državami, ki so prejele večje število predanih oseb, so **Francija**, **Švedska**, **Združeno kraljestvo**, **Španija** in **Švica**.

Na splošno je bil glavni razvoj dogodkov v državah članicah EU+ v zvezi z dublinskim postopkom posledica števila primerov, ki jih je bilo treba obdelati, precejšnjih organizacijskih sprememb v številnih državah članicah EU+, ocenjevanja najboljšega interesa otroka v smislu dublinskih postopkov, ponovnega pošiljanja zahtevkov Grčiji za sprejem/ponovni sprejem prosilcev s strani številnih držav članic EU+, sklenitve dvostranskih sporazumov med več državami EU+ za pospešitev dublinskih postopkov in spodbujanja možnosti predaje ter ukrepov za zagotavljanje pravilne in pravočasne identifikacije ranljivih prosilcev in njihovih posebnih potreb v okviru dublinskih postopkov. Tako kot leta 2016 in 2017 se je tudi leta 2018 nadaljevala (bodisi popolna ali delna) zaustavitev predaj v skladu z dublinsko uredbo na Madžarsko.

Pomembni dogodki na nacionalni ravni

Leta 2018 je urad EASO še naprej opravljal naloge v skladu s svojimi pooblastili, tako da je omogočal praktično sodelovanje med državami članicami in zagotavljal podporo državam, katerih sistemi azila in sprejema so bili obremenjeni.

Številne države članice EU+ so **spremenile svojo zakonodajo** v zvezi z mednarodno zaščito. Precejšnje spremembe so bile na primer izvedene v Avstriji, Belgiji, Franciji, na Madžarskem, v Italiji in na Slovaškem, čeprav so svojo zakonodajo na različnih področjih, povezanih z azilom, spremenile tudi druge države. Države članice EU+ so v prizadevanju, da bi prilagodile celovitost svojih nacionalnih azilnih sistemov, leta 2018 uvedle politike in prakse, namenjene hitri identifikaciji neutemeljenih prošelj za zaščito in zagotavljanju, da se za tovrstne zahtevke ne porabljajo finančni, človeški in časovni viri.

Ti **ukrepi** so vključevali prizadevanja za čim hitrejšo ugotovitev identitete prosilcev, vključno z njihovo starostjo, izvorno državo in potjo, ocenjevanje morebitnih varnostnih vprašanj, boljše ocenjevanje verodostojnosti izjav prosilcev in ugotavljanje, ali upravičenci do mednarodne zaščite še vedno potrebujejo zaščito. Izboljšave pri zagotavljanju informacij prosilcem in upravičencem do mednarodne zaščite v zvezi s pravicami in obveznostmi na vseh stopnjah postopka so namenjene tudi preprečevanju nenamerne zlorabe azilnega postopka.

Za **povečanje učinkovitosti** azilnih sistemov so se države članice EU+ uvedle pobude za reorganizacijo postopkov, namenjenih optimizaciji dodeljevanja in uporabe razpoložljivih sredstev, zbiranje informacij od prosilcev na začetnih stopnjah postopka, digitalizacijo in uporabo novih tehnologij ter prednostno in hitro obravnavo prošelj. Poleg tega so prizadevanja za ohranjanje večje kakovosti delovanja azilnih sistemov leta 2018 vključevala tudi usposabljanje uslužbencev, in sicer glede na obstoječe potrebe v državah članicah EU+, pregled obstoječih smernic ter uvedbo sistemov nadzora kakovosti in podpornih orodij za odločanje o prošnjah za zaščito.

Hkrati je urad EASO še naprej opravljal naloge v skladu s svojimi pristojnostmi tako, da je omogočal praktično sodelovanje med državami članicami EU+ in zagotavljal podporo državam, katerih sistemi azila in sprejema so bili obremenjeni, in sicer Bolgariji, kjer je bil uspešno izveden posebni načrt podpore, Cipru, Italiji in Grčiji. Ta podpora je bila prilagojena potrebam vsake posamezne države in je zajemala pomoč pri zagotavljanju informacij prosilcem, obravnavo registracij in zahtevkov za sprejem in ponovni sprejem v skladu z dublinskimi pravili, organizacijo dejavnosti na področju informacij o izvornih državah, krepitev sprejemnih zmogljivosti, zlasti za mladoletnike brez spremstva, zagotavljanje podpore pri azilnem postopku, krepitev zmogljivosti pri izvajanju skupnega evropskega azilnega sistema ter zagotavljanje podpore pri odpravi zaostankov. Urad EASO je tudi okrepil dialog s civilno družbo in organiziral tematske sestanke na glavnih interesnih področjih.

Delovanje skupnega evropskega azilnega sistema

Leta 2018 so države članice EU+ uvedle vrsto sprememb na začetnih stopnjah azilnega postopka, da bi od prosilcev pridobile čim več informacij že na zgodnejših stopnjah postopka.

Na glavnih tematskih področjih skupnega evropskega azilnega sistema je bil opažen pomemben razvoj dogodkov.

Kar zadeva dostop do postopka, so leta 2018 države članice EU+ na splošno uvedle vrsto sprememb na začetnih stopnjah postopka, da bi od prosilcev pridobile čim več informacij že na zgodnejših stopnjah postopka. Te spremembe vključujejo vzpostavitev zbirnih centrov, uvajanje novih tehnologij za boljšo identifikacijo prosilcev ter širitev obveznosti prosilcev pri sodelovanju z organi oblasti in zagotavljanju potrebne dokumentacije na začetnih stopnjah postopka. Več informacij o postopku, vključno z informacijami o prostovoljni vrnitvi, je bilo zagotovljenih tudi prosilcem. Hkrati je razprava o izkrcaju migrantov, rešenih v Sredozemskem morju, sprožila temeljna vprašanja o sistemskem pristopu EU k varnemu in učinkovitemu dostopu do postopka za osebe, rešene na morju. Na splošno so predstavniki civilne družbe v številnih državah članicah EU+ izpostavili različne pomisleke v zvezi z učinkovitim dostopom do ozemlja in dostopom do azilnega postopka, vključno s pojavom zavračanj na meji in obstojem

praktičnih ovir pri učinkovitem dostopu do postopka v razumnem času.

Osebe, ki zaprosijo za mednarodno zaščito, ob prihodu v Evropo potrebujejo informacije, da bi razumele, katere vire imajo na voljo, s pomočjo katerih bi lažje zadostili njihovim potrebam po zaščiti in osebnim okoliščinam. Leta 2018 so nacionalne uprave in civilne družbe v državah članicah EU+ še okrepile prizadevanja za zagotavljanje točnih in celovitih informacij osebam, ki zaprosijo za mednarodno zaščito. Poleg tega so informacije, ki jih zagotavljajo organi držav članic EU+, postale obširnejše, saj vključujejo pravice in obveznosti glede zaščite ter obsegajo informacije o vključevanju v družbo, vključno z organizacijo začetnih usposabljanj za prosilce ali upravičence do statusa begunca in subsidiarne zaščite v državah gostiteljicah. Glavna prednostna naloga v vseh državah EU+ je bil še vedno dostop do informacij za mladoletnike brez spremstva, v letu 2018 pa je prišlo tudi do povečanja uporabe novih medijskih orodij in tehnologij za izboljšanje dostopnosti.

Za učinkovit dostop prosilcev do azilnega postopka sta potrebna tudi pravna pomoč in zastopanje. Leta 2018 so se spremembe, uvedene v državah članicah EU+ na področju pravne pomoči in zastopanja, nanašale na širjenje pomoči na različnih stopnjah azilnega postopka, včasih pa tudi na spremembe akterjev, vključenih v zagotavljanje pravnih storitev. V povezavi s pobudami, ki so jih izvedli pristojni organi, so imeli pri prepoznavanju obstoječih izzivov in omejitvev

pomembno vlogo tudi predstavniki civilne družbe, zlasti organizacije z operativnimi izkušnjami.

Nujni pogoj za ustrezno sporazumevanje med prosilcem in pristojnimi organi na vseh stopnjah azilnega postopka, od dostopa do postopka do oddaje prošnje, obravnave in pritožbe, je učinkovito tolmačenje. Kljub manjšemu številu prošelj v letu 2018 je jezikovna raznolikost med prosilci ostala na skoraj enaki ravni kot leta 2017, zato je ena od osrednjih potreb med postopkom postalo tolmačenje.

Kar zadeva tolmačenje, so na splošno nacionalni pravni in politični okviri ostali večinoma stabilni, pri čemer so bile manjše spremembe namenjene pojasnjevanju postopkovnih vidikov tolmačenja. Med glavnimi prepoznanimi izzivi v državah članicah EU+ na tem področju sta občasno pomanjkanje kadrov, ki so na voljo na določenih stopnjah azilnega postopka, in nezadostna usposobljenost tolmačev, vključenih v postopek.

Kar zadeva obravnavo prošelj za mednarodno zaščito na prvi stopnji, lahko države članice uporabijo posebne postopke, kot so pospešeni postopki, postopki na obmejnem območju ali prednostni postopki, pri čemer še vedno spoštujejo osnovna načela in jamstva, predvidena v evropski zakonodaji na področju azila. V **Italiji** so s t. i. uredbo o imigraciji in varnosti uvedli poenostavljene in pospešene postopke za obravnavo prošelj, da bi se izognili goljufijam pri vlogah in skrajšali čas obravnave. Leta 2018 so v **Grčiji** še naprej uporabljali poseben hitri obmejni postopek, in sicer pri izvajanju izjave EU in Turčije, ki se uporablja za osebe, ki zaprosijo za mednarodno zaščito na otokih Lezbos, Hios, Samos, Leros in Kos. V **Franciji** so med drugim uvedli spremembe glede veljavnih rokov za pospešene postopke. Kar zadeva postopke

za ugotavljanje dopustnosti, so v številnih državah članicah EU+ natančneje opredelili pogoje za nedopustnost in redno uporabljali pojem varne države, pri čemer so v več državah pregledali in spremenili nacionalne sezname varnih izvornih držav.

Leta 2018 so na nacionalni ravni v državah članicah EU+ določbe o rednih postopkih na prvi stopnji ostale sorazmerno nespremenjene. Večje spremembe zakonodaje in politike, ki so na primer vplivale na **dostop do postopka** ali **posebne postopke**, so vplivale tudi na ta vidik, vendar na splošno države niso poročale o večjih spremembah, ki bi privedle do popolne revizije zakonodaje, politik in praks rednega postopka. Sprejete spremembe so bile večinoma namenjene večji splošni učinkovitosti postopka, podobno kot je bilo navedeno v letnem poročilu za leto 2017.

Tolmačenje kot potreba med postopkom

V letu 2018 je jezikovna raznolikost med prosilci ostala na skoraj enaki ravni kot leta 2017, zato je ena od osrednjih potreb med postopkom postalo tolmačenje.

Izvedene spremembe so zadevale pregled veljavnih rokov za azilni postopek, uvedbo novih tehnologij za elektronsko obdelavo prošelj, spremembe osebnega obsega prošelj, razpoložljivost pravne pomoči na prvi stopnji, razširjeno sodelovanje in komunikacijo med različnimi organi na prvi stopnji, spremembe

obsega razlogov za izključitev ter pobude za zagotavljanje stalne podpore in smer-nic osebjem, ki sodeluje pri odločanju na prvi stopnji.

Na področju sprejema so dogodki v državah članicah EU+ v letu 2018 zadevali splošno organizacijo sprejemnih sistemov kot odziv na težnje v zvezi s prošnjami, vključno s programi za ponovno razdelitev in namestitvev prosilcev, ter spreminjanje vrst sprejemnih zmogljivosti. Nekatere države so bistveno zmanjšale svoje sprejemne zmogljivosti, druge pa so si še naprej prizadevale za povečanje števila razpoložljivih mest, da bi se prilagodile povečanemu številu prošelj na nacionalni ravni. Organizacija sprejema se je z naraščanjem števila centrov v vseh državah članicah EU+ bistveno preoblikovala. Številne pobude so bile namenjene tudi izboljšanju kakovosti pogojev sprejema: boljši usklajenosti med različnimi deležniki, oblikovanju orodij za spremljanje in zagotavljanju vzdrževanja zmogljivosti.

Za številne države je najpomembnejša naloga, da v sprejemnih centrih ne prihaja do težav z varnostjo ali sporov. To vprašanje vsaka država obravnava po svoje, vključno s spreminjanjem notranjih pravil in vzpostavitev posebnih sprejemnih centrov za prosilce, ki ne spoštujejo obstoječih pravil v sprejemnih sistemih. Sodišča so bila zlasti dejavna pri ugotavljanju pravic prosilcev pri sprejemu, na primer glede trajanja upravičenosti do materialnih pogojev sprejema ali glede svobode gibanja. Sprejeti so bili ukrepi za še lažji dostop prosilcev, pri katerih obstaja velika verjetnost, da jim bo dodeljena zaščita, do trga dela, hkrati pa so v nekaterih primerih za prosilce postali obvezni tudi jezikovni tečaji in tečaji o spoznavanju družbe.

Na področju pridržanja so številne države članice EU+ uvedle nove zakone, spremembe ali vladna navodila, s katerimi so natančneje opredelile razloge za pridržanje in druge oblike pridržanja v okviru postopkov za azil in vračanje, na primer z natančnejšim pojasnilom, kaj pomenita morebitna nevarnost za javni red ali nevarnost pobega. Poleg tega so bili sprejeti ukrepi za večjo podporo ranljivim pridržanim osebam in boljše preglednost na področju pridržanja. Podobno kot v letu 2017 so leta 2018 v več državah EU+ začele veljati nove zakonske določbe, ki omejujejo svobodo gibanja ali skrajšujejo prebivanje oseb v sprejemnih centrih. Nadaljnje spremembe na področju pridržanja so potekale na področju veljavnih rokov in povečanja zmogljivosti za pridržanje. Predstavniki civilne družbe iz številnih držav so izrazili pomisleke glede nepravilnega izvajanja zakonodaje EU na področju azila v zvezi s pridržanjem prosilcev za azil in zaščitnimi ukrepi v okviru postopka pridržanja.

Kar zadeva postopke na drugi stopnji, so zakonodajni, politični in praktični okviri v državah članicah EU+ v letu 2018 ostali razmeroma enaki in so v večini vključevali le manjše spremembe. Zdi pa se, da imajo sodišča, vključena v azilne postopke na drugi stopnji, večji vpliv. Ker so se številne prošnje v zadnjem letu prenesle na drugo stopnjo, so imela sodišča več možnosti za izdajo pojasnjevalnih odločb, s katerimi so natančneje opredelila druga področja azilnega postopka.

Več držav članic EU+ je namreč poročalo o spremembah zakonodaje, politike in prakse v skladu z odločbami Sodišča EU ali nacionalnega sodišča. Na tem področju je prišlo do sprememb veljavnih rokov, zagotavljanja pravne pomoči in pravice, da prosilec do izdaje odločbe na drugi stopnji ostane na ozemlju.

Ker so se številne prošnje v letu 2018 prenesle na drugo stopnjo, so imela sodišča več možnosti za izdajo pojasnjevalnih odločb, s katerimi so natančneje opredelila druga področja azilnega postopka.

Glede zagotavljanja informacij o izvorni državi so države članice EU+ v letu 2018 dodatno zaostriale standarde in izboljšale zagotavljanje kakovosti svojih informacij o izvorni državi. Države članice EU+ so pripravile in si izmenjale vrsto rednih in novih publikacij, od katerih so številne na voljo prek portala COI urada EASO. Pogosto so te publikacije z informacijami o izvornih državah zasnovane na misijah držav EU+, opravljenih v tretjih državah in namenjenih ugotavljanju dejstev. Kot splošna težnja so številne nacionalne enote za zagotavljanje informacij o izvornih državah še naprej sodelovale z uradom EASO in partnerskimi enotami v drugih državah, tudi v okviru mreže urada EASO za informacije o izvorni državi.

Pravni red EU na področju azila vključuje pravila o določitvi podpore prosilcem, ki potrebujejo posebna postopkovna jamstva (zlasti kot posledica mučenja, posilstva ali katere koli druge oblike psihološkega, fizičnega ali spolnega nasilja). Ena od ključnih skupin so mladoletniki brez spremstva, ki iščejo zaščito brez odgovorne odrasle osebe. Zaradi prisotnosti večjega števila mladoletnikov brez spremstva je v državah članicah

EU+ prišlo do številnih sprememb. Mednje spadajo zlasti prilagajanje sprejemnih zmogljivosti za mladoletnike brez spremstva glede na tokove in izboljšanje specializiranih sprejemnih zmogljivosti, izboljšanje oskrbe, med drugim s sodelovanjem med nacionalnimi organi in predstavniki nepridobitnih organizacij, nadaljnje naložbe v kakovost in obseg družinske oskrbe, uvedba ukrepov za zgodnje prepoznavanje in postopkovnih zaščitnih ukrepov za zagotavljanje dobrega počutja in socialnega razvoja mladoletnikov, uporaba novih tehnologij za ocenjevanje starosti ter prizadevanja za izboljšanje strokovnega znanja zaposlenih, ki se ukvarjajo z mladoletniki brez spremstva. Podobno so bili v osrčju razvoja specializirani sprejemni prostori in storitve za druge ranljive skupine, pri čemer so mnoge države uredile posebne objekte in mehanizme za identifikacijo in napotitev prosilcev. V številnih državah so predstavniki civilne družbe izrazili pomisleke glede primernosti pogojev za sprejem ranljivih oseb ter pomanjkljivosti pri zagotavljanju sistematične in prilagojene pomoči.

Osebe, ki jim je bila dodeljena neka oblika mednarodne zaščite v državi EU+, lahko uživajo vrsto pravic in ugodnosti, povezanih s tem statusom. Posebne pravice, dodeljene upravičencem do mednarodne zaščite, so običajno določene z nacionalno zakonodajo in politikami. Spremembe zakonodaje, politike in prakse na področju zaščite v državah članicah EU+ so se v letu 2018 praviloma nanašale na upravičence do mednarodne zaščite, pa tudi večje skupine državljanov iz tretjih držav ali osebe migrantskega porekla, odvisno od posamezne države.

Splošne težnje v državah članicah EU+ je težko opredeliti, saj so bila dogajanja odvisna od določenih profilov upravičencev in splošnih značilnosti migracije

v nacionalnem okviru. Izpostavljeni sta bili dve področji, na katerih je prišlo do večjih sprememb: redni pregled statusov zaščite ter jezikovni in družbeno-kulturni tečajji, povezani s področjem zaposlitve.

Kar zadeva vrnitve, so se države članice EU+ v letu 2018 še naprej spoprijemale z učinkovitim vračanjem prosilcev za azil, katerih prošnja za azil je bila zavrnjena; dejansko je bil delež učinkovitih vrnitev na splošno majhen. Agencija Frontex je v svoji letni analizi tveganja za leto 2019 navedla, da je bilo število dejanskih

vrnitev v letu 2018 ponovno nižje od števila odločb o vrnitvi migrantov, ki so jih izdale države članice. V tem okviru so se zakonodajne spremembe, ki so jih uvedle države članice EU+, nanašale na omogočanje lažje vrnitve nekdanjih prosilcev, bodisi s prenehanjem samodejnega odložilnega učinka pritožb za določene profile prosilcev v okviru hitrih ali posebnih postopkov bodisi z zmanjševanjem nevarnosti pobega ali ukrepi za zagotavljanje, da so na voljo potrebni potovalni dokumenti, če bi bili potrebni za vrnitev.

Stik z EU

Osebno

Po vsej Evropski uniji je na stotine informacijskih točk Europe Direct. Naslov najbližje lahko najdete na spletni strani: https://europa.eu/european-union/contact_sl.

Po telefonu ali elektronski pošti

Europe Direct je služba, ki odgovarja na vaša vprašanja o Evropski uniji. Nanjo se lahko obrnete:

- s klicem na brezplačno telefonsko številko: 00 800 6 7 8 9 10 11 (nekateri ponudniki lahko klic zaračunajo),
- s klicem na navadno telefonsko številko: +32 22999696 ali
- po elektronski pošti s spletne strani: https://europa.eu/european-union/contact_sl.

Iskanje informacij o EU

Na spletu

Informacije o Evropski uniji v vseh uradnih jezikih EU so na voljo na spletišču Europa: https://europa.eu/european-union/index_sl.

Publikacije EU

Brezplačne in plačljive publikacije EU lahko prenesete s <http://publications.europa.eu/sl/publications> ali jih tam naročite. Za več izvodov brezplačnih publikacij se obrnite na Europe Direct ali najbližjo informacijsko točko (https://europa.eu/european-union/contact_sl).

Zakonodaja EU in drugi dokumenti

Do pravnih informacij EU, vključno z vso zakonodajo EU od leta 1952 v vseh uradnih jezikovnih različicah, lahko dostopate na spletišču EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>.

Odpri podatki EU

Do podatkovnih zbirk EU lahko dostopate na portalu odprtih podatkov EU (<http://data.europa.eu/euodp/sl>). Podatke lahko brezplačno prenesete in uporabite tudi v komercialne namene.

BZ-02-19-250-SL-C

Urad za publikacije
Evropske unije

ISBN 978-92-9476-906-0
doi:10.2847/92412